

letnico svoje svobode. Ta bode seveda velikanška, drugačnja tudi ni mogoče v Ameriki.

Za poduk in kratek čas.

Dvanajst bratov in kraljičin.

(Pravljica od sv. Ane v Slovenskih goricah.)

Oče Kožuh je imel 12 sinov. Bili so živahni in hrabrost se jim je brala na obrazu. Neko nedeljo po večernicah, napotijo se v krčmo in se veselijo tamkaj dalj časa pošteno, a zmanjkalo jim je konečno v mošnji — evenka. Žalostno se pogledujejo. Krčmar opazi zadrego ter jim reče: „Ker vas je 12 bratov nocoj v moji krčmi, veseli me to izvanredno, to še veliko bolj, ker ste si v duhu vsi jednaki. Radi tega vam dam piti in jesti, kolikor vam diši, tudi godbo si lahko pokličete in brhke plesalke, da se s tem činom — veselite“. Plačati jim ni potreba ničesar.

Drugi dan zažene oče vse svoje sine na travnike, da tamkaj krtovino in druge zviške poravnajo. Sini marljivo delajo. Blizu poludne ugleda starejši brat, Mirko, da prihaja krčmar proti očetovi hiši. V rokah je držal kos papirja — z računom, katerega so dolžni na pijači in jestvini, godbi in plesu. Mirko reče: „Ljubi bratje! podajmo se med svet, ker pri očetu bomo radi tacega ravnanja slabo obstali“. Vsi mu pritrdijo, in se podajo po dolgi šumi v drugo deželo.

Poldan zvoní, ljudje molijo pobožno „angeljevo pozdravljenje“. Tudi mati Kožuhovka se je s svojim starim prstom pokrižala ter je nesla dvanajsterim sinom svojim obed. Tjekaj prišedši pa se prestraši, ker ne najde svojih ljubljencev. Žalostno pogleduje tamkaj ležeče orodje, katero so sini popustili. Mati si je pa mislila to-le: Sini so celo noč pijančevali, sedaj so pa zlezli v šumo in tamkaj spavajo. Hiti v šumo in kliče: „Ljubi sini, kje ste?“ A ni jednega glasú ne dobi. Žalostna se povrne z jedili domu.

Sini so potem dalje časa potovali, preden so dospeli v drugo deželo; tamkaj slišijo o nabiri vojaških novincev. Takoj se tje napotijo in vstopijo pri onem kralju kot prostovoljci v vojaško službo, proti temu pogoju, da vseh dvanajst uvrstijo v jeden oddelek. Dovolí se jim. V vojski so se hrabro obnašali, zlasti najmlajši Milko, ki je zato vedno više stopal, med tem, ko so bratje zaostajali.

Necega dne je rekel Mirko: „Dragi bratje, vem, sreča nas gotovo čaka, dejte, ubežimo od tod, postanimo v vojski — beguni!“ „Dobro, brate!“ mu potrdijo in pobegnejo s konji vred.

Na potu so že dalj časa in pridejo do krčme, se izvanredno razveselí ter v nji se poživé prav dostojno. Krčmar je odhajajočim raz-

ložil o zakletem gradu in 12 kraljičinah. Ta se nahaja kake tri dni od tod, ter pravi, da ni varno va-nj hoditi, ako hočejo živi in zdravi ostati. Mirko pravi: „Dobro bratje! mi pohodimo oni grad.“ Takoj se napotijo zopet po nekejši šumi naprej.

Tri dni so hodili do onega gradu. Nobene hiše ni, huda lakota jih tare. Namerjavali so že jednega konja zaklati, da si lakoto utolažijo a premisljlo si. Pride noč. V hudi temi dospejo, ob poldeseti uri do neke kapelice, v kateri je brlela lučica, in za lučico je kazala roka na zakleto graščino. Tega se mladenčič razveselijo in kakor prerojeni pohitijo pogumno proti njej.

Celi grad je bil čarobno razsvitljen, jednako tudi hlev, v katerega konje zaženo; v njem je bilo pripravljeno prostora za 12 konjev, in tudi v jaslích obilo krme. Sedaj ukrenejo v grad. Tu najdejo večno tihoto, nikjer žive duše; a v III. nadstropju je bila v jedilnici pogrnjena velika miza, pripravljenih okolo nje 12 stolov, na mizi 12 krožnikov in drugih jedilnih priprav; a jedi in pijače ne vidijo. Na stropu visel je velik svetilnik, na katerem je gorelo mnogo sveč. Med tem si mislijo: Kaj nam pomaga vse to, ako nimamo ničesar prigriznoti. Sedaj ugledajo — rone, ki jim prinesó tečne juhe ter vsakovrstna druga jedila in pijače na mizo. Dobro si naložijo želodce. Polagoma pride enajsta ura. Vrata se odpro in v jedilnico stopi pred osupnjene brate 12, kakor oglje črnih — zakletih kraljičin. Najstarejša Milica jame govoriti: „Božji ljudje, kakó ste sem prišli v ta nevarni kraj, kajti rešiti nas na nikaki način ne morete, pogoji so — preostri.“ A oni, kakor iz jednega grla odgovoré, da so pripravljeni jih rešiti, samo pogoje jim naj naznanijo.

(Dalje prih.)

Smešnica 37. Dečku je prst obolel, že več dni si ga je obvezoval. Vpraša ga tedaj njegov kum, ali nima zdravnika, da mu prst izvračí. „Imam“, odgovori deček. „Koga?“ vpraša kum na dalje. „Boga“, zatrdi deček. „No“, reče pa sedaj kum, „kaj dela pa potlej zdravnik pri tebi?“ „Prst mi ogledava“, je kratek odgovor dečka.

Razne stvari.

(Zahvala.) Prostovoljna požarna bramba na Ljubnem izreka Njih ekscelenciji premilostljivemu knezu in škofu, dr. Jakob Maksimiljanu v Mariboru za njej v nakup gasilnega orodja velikodušno podeljeno podporo v znesku 25 gld., najtoplejšo zahvalo. Odbor.

(Volilni shod) V nedeljo dne 18. t. m. ob 3. uri popoldne bode državni poslanec gosp. dr. L. Gregorec poročal o svojem delovanju volilcem Ptujkega okraja v Ptuj v Narodnem